

Чарлзъ-Девисъ се поправилъ и се дигналъ отъ постелята.

Той често пжти говорилъ на приятелитѣ си, че ако на врѣме не го било спасило кучето му, той не би билъ сега живъ и нѣмаше да се радва на бѣлия свѣтъ.

Любомиръ.

лушай, Любомире, каза Зорка на по малкия си братъ—мама каза да напишешъ това писмо.

— Да, да бездруго!—отговори Любомиръ. Азъ съмъ свободенъ всѣки день и имамъ врѣме да го напиша.

— Но защо го не напишешъ сега?

— Ахъ, колко си нажалена! Азъ трѣбва по напрѣдъ да изведа „Перуна“ и „Шарка“ и да поприпкаме около брѣга на езерото. Когато се върна ще го напиша.

— Ти всѣкога си оставяшъ работата за по послѣ и мислишъ само за игра, каза сестра му. При това ти знаешъ съ каква тжга това малко, болно и бѣдно дѣте очаква твоето писмо

— Но какво има отъ това ако го напиша сега или малко по послѣ? Прѣди обѣдъ не съ-